

POSTANOWIENIE

20 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

na posiedzeniu niejawnym 20 listopada 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa G. O. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w O.
przeciwko M. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w likwidacji w Ł.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w likwidacji w Ł.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 7 sierpnia 2023 r., VII AGa 813/22,

1. odrzuca skargę kasacyjną;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda tytułem kosztów postępowania kasacyjnego 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia postanowienia pozwanej do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej M. sp. z o.o. w likwidacji w Ł. od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 7 sierpnia 2023 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury Sąd Najwyższy, merytorycznie badający skargę kasacyjną przyjętą do rozpoznania, bada również

przesłanki dopuszczalności skargi. Sytuacja taka zachodzi zarówno wówczas, gdy ograniczenia wynikają z przyczyn związanych z przedmiotem sprawy (*ratione materiae*) jak i wartości przedmiotu zaskarżenia (*ratione valoris*), kwestionowanej co do zasady w ramach podstaw kasacyjnych. W pierwszej kolejności należy wówczas dokonać oceny zasadności kwalifikacji prawnej w aspekcie podstaw wyłączeń przewidzianych w art. 398² k.p.c. (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 grudnia 2015 r., II CSK 14/15).

W przedmiotowym przypadku ocenić zatem należy prawidłowość podstawy prawnej rozstrzygnięcia w zakresie stwierdzenia, że strony łączył stosunek najmu lokalu handlowego z 28 kwietnia 2016 roku, której przedmiotem była powierzchnia handlowa znajdująca się w budynku G. położonej w O., przy [...], na podstawie której powódka wystawiała pozwanej faktury VAT, których to pozwana nie zapłaciła. Pojęcie „sprawy o czynsz najmu lub dzierżawy” w rozumieniu art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c. wielokrotnie było przedmiotem wykładni. Dominuje stanowisko, że powinno być ono interpretowane szeroko i obejmować zarówno sprawy o ustalenie stosunku prawnego lub prawa czy sprawy o ukształtowanie, jeśli przedmiotem ustalenia bądź ukształtowania dokonywanego orzeczeniem sądu ma być czynsz najmu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 kwietnia 1998 r., II CKN 587/97, OSNC 1998, nr 12, poz. 213). Sprawą o czynsz jest zatem sprawa, która dotyczy obowiązku płacenia czynszu, jego rodzaju, wysokości, sposobu płacenia oraz istnienia zobowiązania z tego tytułu, bez względu na sposób obrony pozwanego, a więc także taka, w której kwestionuje on swoją legitymację bierną, czy legitymację czynną powoda jak również istnienie zobowiązania z tytułu czynszu (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 2 grudnia 2014 r., V CSK 286/14, z 8 października 2014 r., IV CSK 194/14, z 2 października 2014 r., IV CSK 71/14, z 5 grudnia 2013 r., V CSK 25/13, z 3 lutego 2012 r., I CZ 4/12, z 10 lutego 2011 r., IV CZ 124/10).

Poddając ocenie przedmiot sporu i treść roszczenia będącego przedmiotem rozstrzygnięcia wskazać należy, że stanowisko powoda od początku procesu było jednoznaczne i nie budziło wątpliwości. Materialnoprawną podstawą roszczeń powoda była umowa najmu lokalu handlowego zawarta w Warszawie 28 kwietnia 2020 r., której przedmiotem była powierzchnia handlowa znajdująca się w budynku

G. położonej w O. przy ul. [...]. Natomiast z treści wyżej wymienionej umowy wprost wynika, że wszystkie opłaty, których domagał się powód były składową czynszu najmu. Sprawy o czynsz najmu w rozumieniu art. 398² § 2 pkt 1 k.p.c., co do których wyłączona jest możliwość wniesienia skargi kasacyjnej, to sprawy o każdą opłatę wynikającą z umowy najmu, będącą ekwiwalentem świadczenia wynajmującego.

W tej sytuacji, skoro złożona przez pozwanego skarga kasacyjna jest niedopuszczalna, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. postanowił o jej odrzuceniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 i 99 w zw. z art. 391 § 1, 398²¹ k.p.c.

M.L.

r.g.